

OLDŘICH MIKULÁŠEK

Pesten egyedül

Olyan hosszan tűnődtem
 mint amilyen beláthatatlan a síkság,
 vég nélkül álmodoztam,
 embertől ember milyen messze van,
 közöttük a kútágas
 a pusztában magában,
 hol az a kor, amikor a járás
 még a legfontosabb volt,
 nő macska-lépte,
 s ezért imbolygó férfi-járás,
 mert nem tudja,
 megálljon-e tekingetve,
 hogy lássa,
 mellette úr van,
 istenem, a hegy vége az orma,
 de végtelen a síkság,
 Ady úr, ugye biztos,
 hogy az Ön verse ez:

mint ragadozó,
 s a vonat nem lassít a kanyarban,
 jajong,
 jajong, vonaglania kell
 örökké húrjain,
 sír,
 Ady úr, sírjon énvelem,
 e Pestnek nevezett városban én is sírok,
 az Ön nevére kereszteltem fiam,
 azért talán,
 Endre úr,
 mert azt hiszem, ő is hordja tovább
 bánatomat s az Ön szomorúságát,
 az Ön pusztáját és az én Hanámat,
 e szörnnyű síkságot,
 ahonnan a csillagok egyre messzebb rohannak,
 de ha Önre gondolok,
 lábujjhegyre kell állnom,
 még szomorúbb leszek,
 Ady úr, Endre úr,
 s így születik a költemény talán.

„hajtogatom részeg korsómat
 s lassan göggel magasra lépek”,
 egyedül lesz az emberek között
 mindenki egyszer,
 városokat, házakat, falakat kigondol,
 hogy megmaradhasson s parolázhasson
 barátjával, női csípőkkel,
 beszélni akaró pohárral,
 magamnak mondom,
 boldogan hallgatom
 a barlangban magam,
 szavaim bundájába öltözök
 s a járás újra a legfontosabb, a lábban
 utcák nyerítenek,
 Pesten nyerítenek,
 máshol dobhártyát böknek,
 örölnék lelket,
 itt szívben dorombol a motor,

Ágh István fordítása

OLDŘICH MIKULÁŠEK (1910–1985) a brnoi *Host do domu* folyóirat szerkesztője volt, versei a modern városi élet létkérdéseit hangsúlyozó 42-es csoport költészetéhez állnak közel.
 (XX. századi cseh és szlovák költészet. Vál.: Zádor András, Bp., Európa, 1986.)